

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Sžo/82/2014                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1013200613                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 16.12.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Adamcová           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:1013200613.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, Tulčík 26, IČO: 31 303 862, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Ľ. Štúra č. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 3006/2013-2.2 z 24. januára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S 82/2013-67 z 10. júna 2014, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 82/2013-67 z 10. júna 2014, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

#### I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 3006/2013-2.2 z 24.01.2013, ktorým podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) potvrdil prvostupňové rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. 102/1060/Kr z 25.09.2012 a odvolanie žalobcu zamietol.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva nasledovné :

„Včas podanou žalobou na Krajskom súde v Bratislave dňa 05.04.2013 sa žalobca domáhal, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. 3006/2013-2.2 zo dňa 24.01.2013, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a

potvrdil rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. 2012/1060/Kr zo dňa 25.09.2012, ktorým správny orgán prvého stupňa žiadateľovi Lesy SR š.p. Banská Bystrica povolil výnimku zo zákazu ustanoveného podľa § 16 ods. 1 písm. f/, d/ zák. č. 543/2002 Z. z. rušiť pokoj a ticho, chytať, alebo loviť živočícha v Poľovnom revíri Gader na území Prírodnej rezervácie Biela skala a Národnej prírodnej rezervácie Tlstá, kde platí priaty stupeň ochrany. Žiadosť vo vzťahu k jelenej zveri žiadateľ odôvodnil tak, že lov jelenej zveri je jedným z rozhodujúcich faktorov ovplyvňujúcich výsledky obnovy lesa. Vo vzťahu k lovu diviačej zveri a lišky hrdzavej argumentoval tým, že táto fauna výrazne vplýva na reprodukciu na zemi hniezdiacich druhov vtákov, napr. vzácných druhov tetraonidov.

Žalobca počas celého konania poukazoval na skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že by žiadosť žiadateľa bola odôvodneným prípadom na udelenie výnimky a že by žiadateľ svojou žiadosťou sledoval záujem nadradený záujmom ochrany prírody v území s 5 najprísnejším stupňom ochrany prírody. Žalobca poukazuje na to, že žalovaný sa vo svojich rozhodnutiach nijakým spôsobom nevysporiadal zo zmyslom a predmetom ochrany dotknutých chránených územiach vo vzťahu k žiadateľom zamýšľanej činnosti. V predmetnom konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by umožnil vyvodiť jednoznačne spoľahlivý záver, že existuje záujem ďaleko prevyšujúci verejný záujem na nedotknuteľnosti územia s piatym stupňom ochrany, ktorý si vyžaduje rušenie pokoja a ticha, chytanie, usmrtenie, alebo lovenie živočícha, teda výkon zakázaných činností. Ani vo vzťahu k ďalším druhom zveri, ktoré žiadateľ plánuje loviť nebolo preukázané, že by záujem na ich love prevyšoval nad záujmom chrániť nedotknuteľnosť predmetného územia. Žalobcovo presvedčenie, že postupom správnych orgánov je poľovná činnosť žiadateľa v nechránenom území a v chránenom území takmer bez rozdielu, je samotným žiadateľom deklarovaný fakt, že rovnakú výnimku, akú žiada udeliť, mu správne orgány udelili aj v rokoch 2007 až 2010.

Žalobca má za to, že napadnutým rozhodnutím a postupom, ktorý mu predchádzal žalovaný porušil ustanovenia správneho poriadku, ktoré vyššie citoval vo svojej žalobe, ako aj citované ustanovenia ZOPK bolo postupom správnym orgánov a nimi vydanými rozhodnutiami porušené právo žalobcu domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Na základe uvedených skutočností žalobca žiada, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení, ktoré bolo súdu doručené dňa 05.11.2013 uviedol, že žalobca v celom konaní namietal tú skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že by žiadosť žiadateľa bola odôvodneným prípadom na udelenie výnimky a že by žiadateľ svojou žiadosťou sledoval záujem nadradený záujmom ochrany prírody v území s 5 najprísnejším stupňom ochrany. K tejto námietke žalovaný uvádza, že za účelom presného a úplného zistenia skutkového stavu veci si listom zo dňa 04.07.2012 a listom zo dňa 23.04.2012 vyžiadaval k predmetnej odborne stanoviská od Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Správy Národného parku Veľká Fatra v stanovisku ŠOP SR odporučila udeliť výnimku zo zákazov ustanovených v § 16 ods. 1 písm. f/, g/ zákon o ochrane prírody a krajiny na lov jelenej zveri, diviačej zveri a lišky hrdzavej na území prírodnej rezervácie Biela skala a Národnej prírodnej rezervácie Tlstá za rešpektovania stanovených podmienok zohľadňujúcich predmet ochrany dotknutých chránených území.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že v konaní neboli vykonané dôkazy, ktoré by umožnili zistiť skutočný stav veci poukazuje žalovaný na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 2Sžo 93/2007, kde na strane 6 sa uvádza, že správny orgán rozhoduje na základe dokazovania, ktoré je možné vykonať; nie je možné rozhodnúť na základe neexistujúcich dôkazov, resp. takých ktoré nie je možné vykonať, ktoré sú v čase rozhodnutia nedostupné. Z predmetného rozsudku vyplýva, že správny orgán je síce povinný v konaní spoľahlivo zistiť stav veci, avšak nemožno od správneho orgánu spravodlivo požadovať, aby za tým účelom dopĺňal podklady rozhodnutia o dôkazy, ktoré nie je možné vykonať, resp. ktoré sú v čase rozhodovania nedostupné.

Žalobca ďalej namieta, že správny orgán prvého stupňa a ani žalovaný sa vo svojich rozhodnutiach nejakým spôsobom nevysporiadali so zmyslom a predmetom ochrany, dotknutých chránených územiach vo vzťahu k žiadateľom zamýšľanej činnosti. Žalovaný má zato, že ako aj on tak aj prvostupňový správny orgán sa vo svojich rozhodnutiach podrobne a dôsledne zaoberali predmetom a cieľom ochrany dotknutých chránených územiach vo vzťahu k žiadateľom k zamýšľanej činnosti. Prvostupňový orgán vychádzal vo svojom rozhodnutí o povolení výnimky z odborných stanovísk ŠOP SR, Správy NP Veľká Fatra zo dňa 14.08.2012 a zo dňa 24.09.2012, ktoré poukazovali na ohrozenie

predmetu ochrany dotknutých chránených území poľovnou zverou, ktorej povolenie lovu bolo predmetom žiadosti žiadateľa. V uvedených stanoviskách bola podrobne odôvodnená potreba lovu jelenej zvery, diviačej zvery a lišky hrdzavej na území PR Biela skala a NPR Tlštá. Ako je zrejmé aj z odôvodnenia žalobcom napadnutých rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu a žalovaného povolenie výnimky na rušenie pokoja a ticha a chytenie, usmrtenie a lovenie živočícha na území dotknutých prírodných rezervácií nebolo v rozpore s ustanoveniami zákona o ochrane prírody a krajiny, nakoľko bola povolená činnosť, ktorej účelom bolo zabezpečenie ochrany zachovalých komplexov lesných a nelesných spoločenstiev vrátane chránených druhov rastlín a živočíchov, ktoré sú ich neoddeliteľnou súčasťou. Išlo teda o činnosť, ktorá mala prispieť k tomu, aby charakter týchto spoločenstiev zostal zachovaný, resp. aby zostali v stave, v akom sa nachádzali v čase vyhlasovania predmetných prírodných rezervácií. Žalovaný poukázal nato, že nakoľko na území prírodných rezervácií môže v zmysle § 22 ods. 4 a § 30 ods. 1,2 zákona o ochrane prírody a krajiny platiť aj iný ako piaty stupeň ochrany nemožno z ustanovenia § 22 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny vyvodiť záver, ku ktorému smeruje žalobca, že ide o územie, v ktorých by mala byť vylúčená akákoľvek ľudská činnosť bez ohľadu na rozsah a charakter jej vplyvu na predmet ochrany územia.

Žalobca ďalej namieta, že nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by umožnil vyvodiť jednoznačne a spoľahlivý záver, že existuje záujem ďaleko prevyšujúci verejný záujem na nedotknuteľnosť územia, ktorý si vyžaduje rušenie pokoja a ticha, chytenie, usmrtenie, alebo lovenie živočícha, teda výkon zakázaných činností.

Územie s piatym stupňom ochrany predstavuje územie s najprísnejším režimom ochrany, avšak aj tento režim ochrany neustanovuje zákazy vo vzťahu ku všetkým činnostiam, ktoré sa môžu na území vykonávať, ale vo vzťahu k vybraným činnostiam, ktorých vykonávaniu zákonodarca považoval za účelne obmedziť. Vzhľadom na skutočnosť, že systém zákazov ustanovený pre ten ktorý stupeň ochrany nemusí vždy v plnom rozsahu zodpovedať charakteristikám konkrétneho chráneného územia a cieľom jeho ochrany nemôže ani postihovať všetky situácie, ktoré môžu nastať v súvislosti s potrebou manažmentu týchto území, resp. výkonom rôznych ľudských aktivít v týchto územiach.

Žalovaný má zato, že správny orgán prvého stupňa ako aj žalovaný postupoval v súlade so správnym poriadkom ako aj zo zákonom o ochrane prírody a krajiny a preto žiada, aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol.

Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 1 O.s.p.) na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie ako aj postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa vyplýva, že žiadateľ podaním zo dňa 02.07.2012 požiadal Krajský úrad životného prostredia v Žiline o povolení výnimky zo zákazu podľa úst. § 16 ods. 1 písm. f/, g/ zákona o ochrane prírody a krajiny rušiť pokoj a ticho a chytať, usmrtiť a loviť živočícha na území PR Biela skala a NPR Tlštá. Žiadateľ výnimku zo zákona žiada na lov jelenej zvery, ktorá je jedným z rozhodujúcich faktorov ovplyvňujúcich výsledky obnovy lesa, na lov diviačej zvery a lišky hrdzavej, ktorá zas výrazne vplýva na reprodukciu na zemi hniezdiacich druhov aví fauny napríklad vzácných druhov tetranoidov. Lov týchto druhov raticovej zvery v rámci celkového schváleného plánu chovu a lovu raticovej zvery pre Poľovný revír Gáder v uvedených rezerváciách určite nepresahuje 30% z celkového plánovaného odstrelu. Žiadateľ uviedol, že obe rezervácie boli vyhlásené predovšetkým z titulu zachovania lesných spoločenstiev a viacerých tipov nelesných spoločenstiev Veľkej Fatry, teda lov raticovej zvery a lišky hrdzavej nemôže mať negatívny vplyv na dôvody vyhlásenia a záujmy ochrany, o čom svedčí aj stav územia po realizácii povolenej výnimky v rokoch 2007 až 2010.

KÚŽP Žilina si listom zo dňa 04.07.2012 vyžiadala k predloženej žiadosti žiadateľa stanoviská Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Správy Národného parku Veľká Fatra, v ktorom odporúča povoliť výnimku zo zákazov ustanovených v § 16 ods. 1 písm. f/, g/ zákona na rušenie pokoja a ticha, chytenie, usmrcovanie a lov živočíchov, čiže odporúča povoliť lov diviačej zvery a lišky hrdzavej v nadväznosti na ochranu výrazne klesajúcich populácií lesných kurovitých vtákov a lov jelenej zvery v súvislosti s výrazným ohryzom tisa obyčajného jeleňou zverou, čo negatívne vplýva na jeden z predmetom ochrany rezervácie.

Správny orgán prvého stupňa rozhodnutím č. 2012/1060/Kr zo dňa 25.09.2012 udelil výnimku v zmysle

už uvedeného citovaného rozhodnutia. Žalovaný rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil svojim rozhodnutím č. 3006/2013-2.2 zo dňa 24.01.2013 a zamietol odvolanie žalobcu.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade so správnym poriadkom Slovenskej republiky, t.j. najmä so skutkovými a procesnými administratívnymi predpismi.

Podľa ust. § 16 ods. 1 písm. f/, g/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny na území na ktorom platí piaty stupeň ochrany je zakázané rušiť pokoj a ticho, chytať, usmrtiť alebo loviť živočícha.

Podľa § 67 písm. i/ zákona o ochrane prírody a krajiny krajský úrad životného prostredia môže v odôvodnených prípadoch povoliť výnimku zo zakázaných činností v územiach s druhým, tretím, štvrtým alebo piatym stupňom ochrany chránených vtáčích územiach a ak ide o prírodné pamiatky a národné prírodné pamiatky a ich ochranné pásma podľa § 24 a ak ide o druhy podľa § 40 v súvislosti s povoľovaním výnimky z územnej ochrany ak tak určí ministerstvo.

Súd po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutých rozhodnutí. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

Žalobca v žalobe napáda, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci a že v konaní nebolo spoľahlivo preukázané, že existuje taký dôležitý záujem, ktorý odôvodňuje porušenie ustanovení § 16 ods. 1 písm. f/, g/ zákona o ochrane prírody a krajiny. Súd má zato, že obe námietky žalobcu sú neopodstatnené.

Súd má za preukázané, že žiadateľ štátny podnik Lesy SR, š.p. Odštepný závod Žilina listom zo dňa 28.06.2012 požiadal Krajský úrad životného prostredia v Žiline o povolenie výnimky zo zákazov ustanovených v § 16 ods. 1 písm. f/, g/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny na rušenie pokoja a ticha, chytania, usmrtenia a lov živočícha na území prírodnej rezervácie Biela skala a národnej prírodnej rezervácie Tlstá. Svoju žiadosť žiadateľ odôvodnil potrebou loviť jeleniu zver, ktorá je jedným z rozhodujúcich faktorov ovplyvňujúcich výsledky obnovy lesa a diviачiu zver a líšku hrdzavú, ktorá zase výrazne vplýva na reprodukciu na zemi hniezdiacich druhov avi fauny.

Správny orgán prvého stupňa si za účelom rozhodnutia vyžiadal stanovisko od Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Správy Národného parku Veľká Fatra zo dňa 14.08.2012, v ktorom ŠOP SR, správy NP Veľká Fatra doporučila udeliť výnimku zo zákazov na lov jelenej zvery, diviачej zvery a líšky hrdzavej z dôvodu ochrany populácie lesných kurovitých vtákov tetrove hlucháňa, tetrove holniaka a jarabiaka hôrneho, ktoré v poslednom období zaznamenali výrazný pokles v dôsledku silnej predácie znášok a juvenilných jedincov. Lov jelenej zvery odporučila vzhľadom na výrazný ohryz tisa obyčajného jeleňou zverou, čo negatívne vplýva na jeden z predmetov ochrany dotknutých chránených území. V stanovisku sa ďalej uvádza, že tento efekt sa výrazne začal prejavovať za posledných 20 rokov, nakoľko diviачia zver začala intenzívnejšie osídľovať stanovištia nad 1000 metrov nad morom a ich pobytové znaky sú prítomné prakticky na všetkých Národným parkom Veľká Fatra evidovaných tokaniskách. Čo sa týka lovu jelenej zvery podľa usmernenia MŽP SR z 21.04.2005 je možné povoliť v prípade, ak výmera chráneného územia zaberá viac ako 50% výmery poľovného revíru, ďalej v prípade, ak vplyv zvery na ekosystém jeho zložky a prvky vyžaduje reguláciu početnosti. V tomto prípade je to odôvodniteľné výrazným ohryzom tisa obyčajného jeleňou zverou, čo negatívne vplýva na jeden z predmetov ochrany rezervácie.

Správny orgán prvého stupňa sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal a riadne odôvodnil aj dôležitý verejný záujem. Súd pripomína, že zásada ochrany verejného záujmu neznamena, že by správne orgány mali verejné záujmy sami formulovať, to je úlohou zákonodarnej moci. Úlohou správnych orgánov je pri aplikácii zákonov, ktoré jednotlivé verejné záujmy definujú v jednotlivých prípadoch takto obecné formulované verejné záujmy konkretizovať. Zásada ochrany verejného záujmu spočíva v hľadaní a prijímaní takých riešení, ktoré sú v súlade s verejným záujmom a je jednou zo základných zásad správneho poriadku. V posudzovanej veci je nesporným verejným záujmom ochrana prírody a krajiny. Zákon o ochrane prírody a krajiny v § 67 písm. i/ umožňuje v odôvodnených prípadoch povoliť výnimku zo zakázaných činností v územiach s druhým, tretím, štvrtým alebo piatym stupňom ochrany. Súd má zato, že správny orgán prvého stupňa v danej veci riadne vysvetlil, že sa jedná o verejný záujem.

Zákon o ochrane prírody a krajiny neustanovuje v akých prípadoch môže orgán ochrany prírody povoliť výnimku zo zakázaných činností. Z ustanovenia § 67 písm. i/ zákona o ochrane prírody a krajiny vyplýva, že by tomu tak malo byť len v odôvodnených prípadoch. Z konania na prvostupňovom správnom orgáne a jeho rozhodnutia je zrejmé, že prvostupňový správny orgán povolenie výnimky žiadateľovi považoval za odôvodnený prípad vzhľadom na potrebu ochrany chránených druhov živočíchov tetra hľadáča, tetra holniaka a jarabika hôrneho a chránenej rastliny tisa obyčajného, ktoré sú súčasťou lesných a nelesných spoločenstiev tvoriacich predmet ochrany dotknutých chránených území. Z oboch rozhodnutí správnych orgánov vyplýva, že povolenie výnimky na rušenie pokoja a ticha a chytenie, usmrtenie a lovenie živočicha na území dotknutých prírodných rezervácií nebolo v rozpore s ust. § 22 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny, nakoľko bola povolená činnosť, ktorej účelom bolo zabezpečenie ochrany zachovalých komplexov lesných a nelesných spoločenstiev vrátane chránených druhov rastlín a živočíchov, ktoré sú ich neoddeliteľnou súčasťou. Išlo teda o činnosť, ktorá mala prispieť k tomu, aby charakter týchto spoločenstiev zostal zachovaný, resp. aby zostali v stave, v akom sa nachádzali v čase vyhlasovania predmetných prírodných rezervácií. Na území prírodných rezervácií môže v zmysle § 22 ods. 4 a § 30 ods. 1,2 zákona o ochrane prírody a krajiny platiť aj iný ako piaty stupeň ochrany, nemožno z ustanovenia § 22 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny vyvodiť záver, že ide o územie, v ktorých by mala byť vylúčená akákoľvek ľudská činnosť bez ohľadu na rozsah a charakter jej vplyvu na predmet ochrany územia.

Konajúci súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci, zaobstaral si všetky potrebné podklady pre rozhodnutie a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil.

Žalovaný preskúmal rozhodnutie a postup správneho orgánu prvého stupňa, riadne sa vysporiadal s námietkami uvedenými v odvolaní a preto súd má zato, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O trovách súdneho konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.“.

## II.

Proti rozsudku prvostupňového súdu v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie z dôvodu, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods.2 písm. d/ O.s.p.).

Žalobca uviedol, že v žalobe namietal, že rozhodnutie o povolení výnimky zo zákazov ustanovených v § 16 ods. 1 písm. f/ a g/ zákona o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „ZOPK“) nie je v súlade so zmyslom ochrany prírody v 5. stupni územnej ochrany na území vyhlásenom za národnú prírodnú rezerváciu. Súd prvého stupňa túto argumentáciu žalobcu neakceptoval, pričom toto stanovisko odôvodnil tým, že prvostupňový správny orgán založil svoje rozhodnutie o udelení výnimiek na stanovisku Správy Národného parku Veľká Fatra, ktorá odporučila udeliť výnimku a to vo vzťahu k lovu diviačej zveri v záujme ochrany kurovitých vtákov, ktoré v poslednom období „zaznamenali výrazný pokles v dôsledku silnej predácie znášok a juvenilných jedincov“. Vo vzťahu k jelenej zveri odporučila výnimku vzhľadom na výrazný ohryz tisa obyčajného jeleňou zverou, čo negatívne vplyva na jeden z predmetov ochrany dotknutých chránených území. Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že výnimkami bola povolená činnosť, ktorej účelom bolo zabezpečenie ochrany zachovalých komplexov lesných a nelesných spoločenstiev, vrátane chránených druhov, ktoré sú ich nedeliteľnou súčasťou. Súd poznamenal, že na území prírodných rezervácií môže platiť aj iný ako 5. stupeň ochrany a preto nemožno z ust. § 22 ods. 1 ZOPK vyvodiť záver, v takomto území by mala byť vylúčená akákoľvek činnosť.

Žalobca vo vzťahu k vyššie uvedeným záverom považoval za potrebné zdôrazniť nasledujúce:

Predovšetkým vo vzťahu k úvahám súdu o tom, že na území prírodnej rezervácie môže platiť aj iný ako 5. stupeň ochrany, žalobca pripomenul, že predmetom konania je udelenie výnimiek na území, na ktorom 5. stupeň ochrany platí. Práve táto skutočnosť, zaradenie NPR Tlštá a PR Biela Skala do 5.

stupňa ochrany, vyjadruje záujem spoločnosti na najvyššom stupni obmedzenia ľudských zásahov do územia predstavujúceho pôvodné alebo ľudskou činnosťou málo pozmenené biotopy druhov európskeho alebo národného významu, či v prípade NPR Tlšť súčasť najvýznamnejšieho prírodného dedičstva štátu.

Žalobca poukazuje na žalobné argumenty, naďalej trval na tom, že maximálne obmedzenie ľudských zásahov na území s 5. stupňom ochrany normatívnym právnym aktom, vyjadruje princípy na ktorých má byť budovaná ochrana prírody v týchto územiach, inak povedané, pokiaľ normatívny právny akt stanovuje ako prostriedok ochrany v územiach s 5. stupňom maximálne možné obmedzenie zásahov, potom udelenie výnimky možno považovať za dôvodné len v tom prípade, ak po úplnom zistení skutočného stavu veci správny orgán dospeje k rozhodnutiu, že existuje záujem prevyšujúci záujem na ochrane prírody maximálnym obmedzením zásahov na územiach s 5. stupňom ochrany.

Aplikujúc uvedené na súdnu vec nie je možné udeliť výnimku z jednoduchého dôvodu „údajnej“ potreby kurovitých vtákov v predmetnom území. Ani správne orgány, ani súd neposudzovali dôsledky, ktoré rušenie pokoja a ticha v predmetnom území, môže mať na iné chránené druhy. Navyše, potreba udelenia výnimky na lov diviacej zveri bola odôvodnená potrebou ochrany kurovitých vtákov. Ako však vyplýva z vyjadrenia Správy Národného parku Veľká Fatra, v predmetnom území „absentujú životaschopné populácie kurovitých vtákov, schopné samostatne prežívať“. Za tejto situácie nebola zodpovedaná zásadná otázka, či udelená výnimka vo vzťahu k diviacej zveri, môže akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť vývoj týchto populácií, resp. zabezpečiť ich schopnosť samostatne prežívať. Ak takáto výnimka nie je spôsobilá viesť k naplneniu deklarovaného cieľa, potom neexistuje žiaden zákonom uznaný dôvod, pre ktorý by mohlo byť opodstatneným jej udelenie. Navyše, ako vyplýva z už citovaného vyjadrenia Správy Národného parku Veľká Fatra, dôvodom absencie životaschopných populácií kurovitých vtákov je „rozdobenosť biotopu lesohospodárskymi obnovami“.

V tejto súvislosti poukázal žalobca na to, že na akýkoľvek lesohospodársky zásah na území s 5. stupňom ochrany, v dôsledku ktorého došlo k fragmentácii biotopov, je potrebná výnimka z územnej ochrany podľa ust. § 16 ods. 1 písm. b/ ZOPK. K fragmentácii biotopov kurovitých vtákov teda dochádza v dôsledku výnimiek z územnej ochrany v 5. stupni ochrany, udelených orgánmi ochrany prírody. Ako dôsledok týchto výnimiek udelil správny orgán v predmetnej veci ďalšiu výnimku. Za tohto stavu nemožno prisvedčiť súdu prvého stupňa, že udelená výnimka je nástrojom zachovania spoločenských, na ochranu ktorých boli predmetné územia vyhlásené za prírodné rezervácie, ale je potrebné ju vnímať ako súčasť postupu orgánov ochrany prírody, ktorý vo svojom dôsledku popiera zmysel a ciele ochrany prírody v prírodných rezerváciách s 5. stupňom územnej ochrany.

Výnimka udelená ako dôsledok procesov prebiehajúcich v prírodných spoločenstvách, vyvolaných prvou výnimkou, nemôže byť považovaná za také rozhodnutie orgánu ochrany prírody, ktorý je v súlade s poslaním ochrany prírody v 5. stupni územnej ochrany.

Rovnaké argumenty platia pre udelenie výnimky na lov jelenej zveri. Táto podľa vyjadrenia Správy Národného parku Veľká Fatra vyvolaná úbytkom predátorov ako priamym dôsledkom poľovníckeho „obhospodarovania“ vlka dravého. Svorky vlkov sú podľa predmetného vyjadrenia „v čase lovu trieštené a rozháňané na malé skupinky, čo v konečnom dôsledku znižuje ich úspešnosť lovu. Bol rovnakého názoru, že pre nastolenie prirodzenej rovnováhy, bez nutnosti zásahu do nej človekom, nesmú byť lovení vrcholoví predátori ako škodná zver. Zjednodušene povedané, poľovnícke obhospodarovanie zásadným spôsobom eliminuje spôsobilosť vlčej populácie regulovať stavy raticovej zveri a ako dôsledok tohto obhospodarovania má byť udelená výnimka z územnej ochrany v jej najvyššom stupni.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodol o odvolaní tak, ako to uviedol v odvolacom návrhu.

III.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu napadnuté žalobcom, ako aj postup prvostupňového správneho orgánu a druhostupňového správneho orgánu v správnom konaní boli v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny a správnym poriadkom. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Žalovaný nesúhlasil s názorom žalobcu, že rozhodnutie o povolení výnimky zo zákazov ustanovených v § 16 ods. 1 písm. f/ a g/ zákona o ochrane prírody a krajiny nie je v súlade so zmyslom ochrany prírody v území s piatym stupňom ochrany vyhlásenom za prírodnú rezerváciu, pričom zopakoval argumentáciu, ktorú uviedol vo vyjadrení k žalobe.

Nesúhlasil tiež s názorom žalobcu, že povolená výnimka na lov diviačej zveri a jelenej zveri nie je spôsobilá viesť k naplneniu deklarovaného cieľa, ktorým je ochrana kurovitých vtákov a ochrana tisa obyčajného. Uviedol, že výnimka na lov diviačej zveri na území Prírodnej rezervácie Biela skala a Národnej prírodnej rezervácie Tlstá s piatym stupňom ochrany bola prvostupňovým správnym orgánom povolená na základe odborných stanovísk ŠOP SR, Správy NP Veľká Fatra z dôvodu ochrany populácií lesných kurovitých vtákov - tetrova hlucháňa, tetrova holniaka a jariabka hôrneho, ktoré v poslednom období zaznamenali výrazný pokles v dôsledku silnej predácie znášok a juvenilných jedincov. Uvedené druhy sú v zmysle § 33 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny chránenými živočíchmi, pričom tetrov hlucháň a tetrov holniak patria na území Slovenskej republiky medzi silne ohrozené druhy živočíchov. Pokiaľ ŠOP SR, Správa NP Veľká Fatra vo svojom odbornom stanovisku č. NPVF/811/2012 zo dňa 24.09.2012 uviedla, že v jej kompetenčnom území absentujú životaschopné populácie kurovitých vtákov schopné samostatne prežívať, pričom jedným z kľúčových faktorov je predácia, tak práve umožnenie regulácie počtosti predátorov týchto druhov vtákov je takým opatrením, ktoré môže prispieť k eliminácii tohto ohrozujúceho faktora a k zabezpečeniu prežitia ohrozených populácií druhov vtákov v dotknutom území.

V súvislosti s vyššie uvedeným poukázal na odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, kde sa na 4. strane v bode 1 uvádza: „Z informácií, ktoré NPVF zozbierali od lesníkov a poľovníkov je zrejmé, že pred tridsiatimi rokmi sa diviacia zver v oblasti Veľkej Fatry nevyskytovala v hrebeňových partiách, kde sú situované tokaniská lesných kúr. Napr. keď v osemdesiatych rokoch bol v Gaderi zastrelený diviak pánom A., v tom čase to bola podľa jeho slov obrovská vzácnosť. Populácia diviačej zveri prudko graduje od začiatku 80. rokov, vplyvom zmeny poľnohospodárskej krajiny. V oblastiach horskej a podhorskej výrobnnej oblasti sa v súčasnosti pestujú monokultúry kukurice a repky, čo výrazne atrahuje diviačiu zver a vysoká úžitkovosť týchto plodín spôsobuje početnejšie vrhy a prudkú expanziu diviakov. Za 20 rokov narástol odlov diviačej zveri v niektorých poľovníckych revíroch v oblasti Veľkej Fatry o 1000 % (in verb Remeník, Milan). Diviacia zver v čase keď v Turčianskej kotline nenachádza plodiny, to je v jarných a neskorých jesenných mesiacoch, migruje do pohoria. Rojnice 30 - 4 kusov diviačej zveri priamo na tokaniskách v mesiacoch apríl až jún nie sú vzácnosťou. Hluchánice v čase inkubácie nedokážu uchrániť znášky a predpokladáme, že to je dôvodom zániku zostatkových častokrát prestarnutých populácií.“.

Na území Prírodnej rezervácie Biela skala a Národnej prírodnej rezervácie Tlstá nebola v minulosti na základe výnimiek štátnych orgánov ochrany prírody a krajiny realizovaná obnovná ťažba ani iné lesohospodárske zásahy, ktoré by mohli mať za následok rozdrobenosť biotopov. Z uvedených dôvodov je tvrdenie žalobcu, že výnimka bola v predmetnej veci povolená ako dôsledok predchádzajúcich výnimiek, mylné.

K námietkam žalobcu, že podľa vyjadrenia ŠOP SR, Správy NP Veľká Fatra je udelenie takejto výnimky vyvolané úbytkom predátorov ako priamym dôsledkom poľovníckeho obhospodarovania vlka dravého, žalovaný uviedol, že ŠOP SR, Správa NP Veľká Fatra sa vo svojom odbornom stanovisku vyjadrovala k prirodzenej regulácii raticovej zveri vlkom a rysom. V odbornom stanovisku ŠOP SR, Správy NP Veľká Fatra sa síce uvádza, že „pre nastolenie prirodzenej rovnováhy, bez nutnosti zásahu do nej človekom,

nesmú byť lovení vrcholoví predátori ako škodná zver“, z uvedeného vyjadrenia však nie je možné vyvodiť záver k akému dospel žalobca, že v prípade, ak by vlk dravý nebol regulovaný ako škodná zver, dôvod na povolenie výnimky spočívajúci v nadmernom ohryze tisa obyčajného jeleňou zverou by neexistoval.

Žalovaný uviedol, že správne orgány v predmetnej veci pri rozhodovaní na základe získaných podkladov a ich vyhodnotenia z pohľadu cieľov ochrany prírody a krajiny v dotknutých chránených územiach mali na zreteli skutočnosť, že požadované zásahy sa majú vykonávať v území, v ktorom je všeobecne záväzným právnym predpisom zakázané vykonávať požadovanú činnosť a len v odôvodnených prípadoch zákon pripúšťa jej vykonanie na základe výnimky. V posudzovanej veci podľa názoru žalovaného takýto dôvod bol daný.

#### IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený 16.12.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany



pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Odvolačný súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. 3006/2013-2.2 zo dňa 24.01.2013, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. 2012/1060/Kr zo dňa 25.09.2012, ktorým správny orgán prvého stupňa žiadateľovi Lesy SR š.p. Banská Bystrica povolil výnimku zo zákazu ustanoveného podľa § 16 ods. 1 písm. f/ a g/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, rušiť pokoj a ticho, chytať, alebo loviť živočícha v Poľovnom revíri Gader na území Prírodnej rezervácie Biela skala a Národnej prírodnej rezervácie Tlštá, kde platí priaty stupeň ochrany podľa citovaného zákona.

Zákon o ochrane prírody a krajiny v ustanovení § 16 ods. 1 uvádza výpočet činností, ktorých vykonávanie je v území s piatym stupňom ochrany zakázané vrátane zákazu rušenia pokoja a ticha a zákazu chytania, usmrčovania a lovenia živočíchov. Územie s piatym stupňom ochrany predstavuje územie s najprísnejším režimom ochrany, avšak aj tento režim ochrany neustanovuje zákazy vo vzťahu ku všetkým činnostiam, ktoré sa môžu na území vykonávať, ale len vo vzťahu k vybraným činnostiam, ktorých vykonávanie zákonodarca považoval za účelné obmedziť. Vo vzťahu k zakázaným činnostiam v územiach s piatym stupňom ochrany zákonodarca v ustanovení § 67 písm. i/ zákona o ochrane prírody a krajiny určil štátnemu orgánu ochrany prírody a krajiny kompetenciu povoliť výnimku z takýchto zákazov, a to „v odôvodnených prípadoch“.

Pri skúmaní odôvodnenosti povolenia výnimky vo veci žiadosti žiadateľa na rušenie pokoja a ticha a na chytanie, usmrtenie a lovenie živočíchov na území Prírodnej rezervácie Biela skala a Národnej prírodnej rezervácie Tlštá s piatym stupňom ochrany postupoval KÚŽP Žilina ako prvostupňový správny orgán v súlade s ustanoveniami § 3 ods. 5 a § 32 ods. 1 a 2 správneho poriadku. Za účelom presného a úplného zistenia skutkového stavu veci si vyžiadala k predmetnej veci odborné stanoviská od ŠOP SR, ktorá v zmysle § 65 ods. 1 písm. k/ zákona o ochrane prírody a krajiny a čl. 3 písm. b/, f/ a i/ štatútu ŠOP SR vydaného rozhodnutím ministra životného prostredia Slovenskej republiky č. 76/2007-1.8. z 05.12.2007 ako odborná organizácia ochrany prírody a krajiny zabezpečuje spracovávanie odborných stanovísk a podkladov pre rozhodovaciu a inú činnosť orgánov ochrany prírody, ako aj odbornú starostlivosť o osobitne chránené časti prírody a krajiny vrátane sledovania dodržiavania podmienok ich ochrany, sledovania ich stavu, vykonávania revízie a štátneho dozoru, a vykonávanie prieskumu a výskumu osobitne chránených častí prírody a krajiny vrátane zhromažďovania, uchovávaní a vyhodnocovania údajov o ich stave.

ŠOP SR, Správa NP Veľká Fatra v odbornom stanovisku č. NPVF/653/2012 zo dňa 14.08.2012 navrhovanú činnosť, pre ktorú žiadateľ žiadala povoliť výnimku, posúdila z hľadiska jej vplyvu na predmet ochrany dotknutých chránených území vychádzajúc z dlhoročných poznatkov a skúseností vrátane terénnych pozorovaní vykonávaných v predmetných územiach. ŠOP SR, Správa NP Veľká Fatra v predmetnom stanovisku odporučila udeliť výnimku zo zákazov ustanovených v § 16 ods. 1 písm. f/ a g/ zákona o ochrane prírody a krajiny na lov jelenej zveri, diviačej zveri a líšky hrdzavej na území Prírodnej rezervácie Biela skala a Národnej prírodnej rezervácie Tlštá za rešpektovania stanovených podmienok zohľadňujúcich predmet ochrany dotknutých chránených území. Lov diviačej zveri a líšky hrdzavej ŠOP SR, Správa NP Veľká Fatra odporučila z dôvodu ochrany populácií lesných kurovitých vtákov tetra a hlucháňa, tetra hoľniaka a jariabka hôrneho, ktoré v poslednom období zaznamenali výrazný pokles v dôsledku silnej predácie znášok a juvenilných jedincov. Lov jelenej zveri odporučila vzhľadom na výrazný ohryz tisa obyčajného jeleňou zverou, čo negatívne vplyva na jeden z

predmetov ochrany dotknutých chránených území.

Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že výnimka na povolenie činností vydaná pre územia s piatym stupňom ochrany sledovala zabezpečenie ochrany chránených druhov živočíchov a chránených rastlín, ktoré sú predmetom ochrany dotknutých chránených území pred poľovnou zverou, ktorej početnosť sa v dôsledku poľovného hospodárenia vymyká prirodzenému stavu a spôsobuje ohrozenie predmetu ochrany dotknutých chránených území, na čom sa zhodla odborná organizácia ŠOP SR, Správa NP Veľká Fatra, ktorej stanoviská boli podkladom pre vydanie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o povolení výnimky, ako aj účastníci konania vrátane Lesoochranského zoskupenia VLK. Z odôvodnenia rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu vyplýva, že povolená činnosť vzhľadom na podmienky vykonávania činnosti určené v rozhodnutí KÚŽP Žilina, v zmysle ktorých lov môže byť realizovaný iba v spodných okrajových častiach rezervácie mimo jadrového územia, nepredstavuje zásah, ktorým by došlo k narušeniu fungovania ekosystémov, ich stability a chodu prirodzených procesov.

V zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny za prírodnú rezerváciu možno vyhlásiť lokalitu, „ktorá predstavuje pôvodné alebo ľudskou činnosťou málo pozmenené biotopy európskeho významu alebo biotopy národného významu, alebo biotopy druhov európskeho významu, alebo biotopy druhov národného významu“. Ako je zrejmé aj z odôvodnenia žalobcom napadnutých rozhodnutí, povolenie výnimky na rušenie pokoja a ticha a na chyťanie, usmrtenie a lovenie živočíchov na území dotknutých prírodných rezervácií nebolo v rozpore s predmetným ustanovením zákona o ochrane prírody a krajiny, nakoľko bola povolená činnosť, ktorej účelom bolo zabezpečenie ochrany zachovalých komplexov lesných a nelesných spoločenstiev vrátane chránených druhov rastlín a živočíchov, ktoré sú ich neoddeliteľnou súčasťou. Išlo teda o činnosť, ktorá mala prispieť k tomu, aby charakter týchto spoločenstiev zostal zachovaný, resp. aby zostali v stave v akom sa nachádzali v čase vyhlasovania predmetných prírodných rezervácií.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu vo vzťahu k úvahám súdu prvého stupňa, že na území prírodnej rezervácie môže platiť aj iný ako piaty stupeň ochrany, z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave je zrejmé, že uvedená úvaha súdu prvého stupňa sa týka výlučne ustanovenia § 22 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny, z ktorého nemožno vyvodiť záver, že prírodné rezervácie sú územia, v ktorých by mala byť vylúčená akákoľvek ľudská činnosť bez ohľadu na rozsah a charakter jej vplyvu na predmet ochrany územia.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd skonštatoval, že žalovaný správny orgán vrátane prvostupňového správneho orgánu, sa pri svojom postupe v rámci správneho konania riadili ustanovením § 3 ods. 1 správneho poriadku a vo svojich rozhodnutiach zohľadnili verejný záujem na ochrane prírody a krajiny v najprísnejšie chránených územiach v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ochrane prírody a krajiny, ktoré upravujú podmienky ochrany týchto území. Pokiaľ na základe zisteného skutkového stavu dospeli k odôvodnenému záveru, že predmet ochrany Prírodnej rezervácie Biela skala a Národnej prírodnej rezervácie Tlstá s piatym stupňom ochrany je z dôvodu premnoženia diviacej a jelenej zveri ohrozený - pričom žiadateľom požadovaná činnosť na základe zistených skutočností mohla prispieť k eliminácii tohto ohrozenia a súčasne na základe stanovených podmienok nepredstavovala zásah, ktorým by bolo narušené fungovanie ekosystémov, ich stabilita a chod prirodzených procesov - je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že vo veci žiadosti žiadateľa bol v zmysle § 67 písm. i/ zákona o ochrane prírody a krajiny daný dôvod na povolenie výnimky zo zákazov ustanovených pre piaty stupeň územnej ochrany a rozhodnutia vydané správnymi orgánmi sú vecne správne a zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.